



2015/2276(INI)

11.4.2016

OPINIA

Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

dla Komisji Spraw Zagranicznych

w sprawie zdolności europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony do
działania w przestrzeni kosmicznej
(2015/2276(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej(*): Marian-Jean Marinescu

(*)Zaangażowana komisja – art. 54 Regulaminu

PA_NonLeg

WSKAZÓWKI

Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii zwraca się do Komisji Spraw Zagranicznych, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. podkreśla, że unijna polityka przestrzeni kosmicznej propaguje postęp naukowy i techniczny, konkurencyjność przemysłową oraz wdrażanie unijnych strategii politycznych, zgodnie z art. 189 TFUE; przypomina, że dwa przewodnie programy UE – Galileo i Copernicus – to programy cywilne pod cywilną kontrolą oraz że europejski charakter tych programów umożliwił ich realizację i zapewnił im sukces;
2. uważa, że potrzebne jest dalsze wdrażanie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO); potwierdza konieczność zwiększenia skuteczności, wyeksponowania i oddziaływania WPBiO; potwierdza, jak ważna jest polityka przestrzeni kosmicznej dla WPBiO i jaką wartość dodaną jej zapewnia, jako że zdolności do działań w przestrzeni kosmicznej stały się zasadniczą częścią polityki państw członkowskich w zakresie obrony i bezpieczeństwa, a zatem i ich suwerenności; uważa, że należy uwzględnić przestrzeń kosmiczną w przyszłych strategiach politycznych Unii (np. bezpieczeństwo wewnętrzne, transport, energia, badania naukowe) oraz dalej wzmacniać i wykorzystywać synergii w obszarze przestrzeni kosmicznej;
3. zwraca się do Komisji o szybkie przedłożenie definicji unijnych potrzeb dotyczących ewentualnego wkładu polityki przestrzeni kosmicznej we WPBiO w odniesieniu do wszystkich głównych aspektów: wynoszenie w przestrzeń, pozycjonowanie, obrazowanie, komunikacja, pogoda kosmiczna, śmieci kosmiczne, bezpieczeństwo cybernetyczne, zakłócanie, spoofing i inne przypadki umyślnego powodowania zagrożenia, bezpieczeństwo segmentu naziemnego; uważa, że przyszłe elementy obecnych europejskich systemów dotyczące przestrzeni kosmicznej powinny zostać określone zgodnie z wymogami WPBiO i obejmować wszystkie wymienione powyżej aspekty;
4. zwraca się o określenie niezbędnych wymogów dla przyszłych systemów prywatnych lub publicznych wykorzystywanych w zastosowaniach związanych z bezpieczeństwem życia (np. pozycjonowanie, zarządzanie ruchem lotniczym) w odniesieniu do ochrony przed ewentualnymi zagrożeniami bezpieczeństwa (zakłócanie, spoofing, ataki cybernetyczne, pogoda kosmiczna i śmieci kosmiczne); uważa, że takie wymogi związane z bezpieczeństwem powinny być sprawdzalne i znajdować się pod nadzorem europejskiego organu (takiego jak EASA);
5. w związku z tym podkreśla, że rozwój europejskich zdolności do działania w przestrzeni kosmicznej powinien być ukierunkowany na dwa kluczowe cele strategiczne w zakresie europejskiego bezpieczeństwa i obrony: bezpieczeństwo na planecie dzięki systemom kosmicznym umieszczonym na orbicie w celu monitorowania powierzchni Ziemi lub dostarczania informacji pozycyjnych, nawigacyjnych i synchronizacyjnych bądź zapewniania łączności satelitarnej, a także bezpieczeństwo w przestrzeni kosmicznej i bezpieczeństwo kosmiczne, tj. bezpieczeństwo na orbicie i w przestrzeni kosmicznej dzięki systemom udostępniania informacji na temat sytuacji w przestrzeni kosmicznej, zlokalizowanym na powierzchni Ziemi i na orbicie;

6. podkreśla, że programy kosmiczne przynoszą korzyści pod względem bezpieczeństwa i obrony, które są technologicznie powiązane z korzyściami cywilnymi, a także zwraca uwagę w związku z tym na potencjał podwójnego zastosowania Galileo i Copernicusa; uważa, że przyszłe pokolenia powinny w pełni rozwinąć ten potencjał, w tym na przykład poprzez poprawę precyzji, potwierdzania autentyczności, kodowania, ciągłości działania i integralności (Galileo); podkreśla, że wysokorozdzielcze dane pochodzące z obserwacji Ziemi oraz systemy pozycjonowania są przydatne w zastosowaniach w obszarach cywilnym i bezpieczeństwa, na przykład w zakresie zarządzania łańcuchami żywnościowymi, misji humanitarnych, pomocy dla uchodźców, nadzoru morskiego, walki z globalnym ociepleniem, bezpieczeństwa energetycznego i bezpieczeństwa żywnościowego na świecie, a także przy identyfikowaniu i zwalczaniu skutków globalnych łańcuch żywnościowych, przede wszystkim susz, trzęsień ziemi, powodzi i pożarów lasów; zauważa konieczność lepszej interakcji między dronami a satelitami; wzywa, by w przeglądzie śródkresowym przewidzieć wystarczające środki na przyszły rozwój wszystkich systemów satelitarnych;
7. wskazuje na istnienie usługi publicznej o regulowanym dostępie Galileo, która jest zarezerwowana dla użytkowników upoważnionych przez władze publiczne i nadaje się do szczególnych zastosowań, które wymagają zapewnienia wysokiej precyzji i całkowitej niezawodności; uważa, że przyszłe pokolenia powinny jeszcze rozwinąć zdolność usługi publicznej o regulowanym dostępie, aby reagować na zmieniające się zagrożenia; wzywa Komisję do dopilnowania, by procedury operacyjne były jak najskuteczniejsze, zwłaszcza w razie kryzysu; podkreśla potrzebę dalszego rozwijania i promowania zastosowań opartych na zdolnościach Galileo, w tym zastosowań niezbędnych dla WPBiO, aby zmaksymalizować korzyści społeczno-gospodarcze; przypomina ponadto o potrzebie wzmocnienia bezpieczeństwa infrastruktury Galileo, w tym segmentu naziemnego, i zwraca się do Komisji o podjęcie niezbędnych kroków w tym kierunku we współpracy z państwami członkowskimi;
8. podkreśla wysoki poziom bezpieczeństwa systemów GNSS UE; zwraca uwagę na pomyślną realizację zadań przypisanych Agencji Europejskiego GNSS, zwłaszcza dzięki Radzie Akredytacji w zakresie Bezpieczeństwa oraz centrom monitorowania bezpieczeństwa systemu Galileo; w tym względzie apeluje o wykorzystywanie wiedzy fachowej i infrastruktury bezpieczeństwa Agencji Europejskiego GNSS również w ramach programu Copernicus; apeluje, by poruszyć tę kwestię podczas śródkresowego przeglądu programów Galileo i Copernicus;
9. zauważa zwłaszcza operacyjne zapotrzebowanie na dane o bardzo wysokiej rozdzielczości pochodzące z obserwacji Ziemi w ramach programu Copernicus i zwraca się do Komisji o rozważenie, jak można zaspokoić te potrzeby, przy uwzględnieniu wymogów w zakresie WPBiO; podkreśla postępy obejmujące obserwację niemal w czasie rzeczywistym i strumieniową transmisję wideo z kosmosu, a także zaleca Komisji zbadanie, jak można wykorzystać te elementy, w tym do celów bezpieczeństwa i obrony; przypomina ponadto o potrzebie wzmocnienia bezpieczeństwa infrastruktury Copernicus, w tym segmentu naziemnego, i bezpieczeństwa danych oraz zwraca się do Komisji o podjęcie niezbędnych kroków w tym kierunku we współpracy z państwami członkowskimi; podkreśla również, że ważne jest, by rozważyć, jak można zaangażować przemysł w zarządzanie operacjami programu Copernicus;

10. z zadowoleniem przyjmuje prace nad zapewnieniem UE autonomicznego dostępu do rządowej łączności satelitarnej (GOVSATCOM) i wzywa Komisję do kontynuowania postępów w tej dziedzinie; przypomina, że pierwszym etapem tego procesu było określenie potrzeb cywilnych i wojskowych odpowiednio przez Komisję i Europejską Agencję Obrony, i uważa, że inicjatywa ta powinna pociągać za sobą gromadzenie informacji o zapotrzebowaniu i powinna być opracowana tak, by jak najlepiej zaspokoić stwierdzone potrzeby; wzywa Komisję, by w oparciu o potrzeby i wymogi beneficjentów przygotowała ocenę kosztów i korzyści różnych rozwiązań:
- świadczenie usług przez podmioty handlowe;
 - system bazujący na obecnych zdolnościach z możliwością integracji przyszłych zdolności; lub
 - utworzenie nowych zdolności dzięki specjalnemu systemowi;
- w tym względzie wzywa Komisję do zajęcia się kwestią własności i odpowiedzialności; zauważa, że – niezależnie od ostatecznej decyzji – każda nowa inicjatywa powinna leżeć w interesie publicznym i przynosić korzyści europejskiemu przemysłowi (producentom, podmiotom, wyrzutniom i innym segmentom branżowym); uważa, że GOVSATCOM należy również postrzegać jako szansę na zwiększenie konkurencyjności i innowacji dzięki wykorzystaniu rozwoju technologii podwójnego zastosowania w kontekście niezwykle konkurencyjnego i dynamicznego rynku łączności satelitarnej (SATCOM); podkreśla potrzebę ograniczenia uzależnienia od pozaunijnych dostawców wyposażenia i usług;
11. wskazuje, że rozwój obserwacji i śledzenia obiektów kosmicznych (SST) to dobra inicjatywa w ramach współpracy dotyczącej przestrzeni kosmicznej i krok w kierunku zapewnienia bezpieczeństwa w przestrzeni; wzywa do dalszego rozwijania własnych zdolności w zakresie SST, które stanowią priorytet Unii w zakresie ochrony gospodarki, społeczeństwa i bezpieczeństwa obywateli oraz priorytet w obszarze zdolności europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony do działania w przestrzeni kosmicznej; uważa, że należy uczynić z SST unijny program dysponujący własnym budżetem, a jednocześnie nie dopuścić, by ograniczono w związku z tym środki na realizowane obecnie projekty; uważa również, że UE powinna rozwinąć bardziej całościową zdolność orientacji sytuacyjnej w przestrzeni kosmicznej (SSA) z większymi zdolnościami prognozowania i obejmującą nadzór nad przestrzenią oraz analizę i ocenę potencjalnych zagrożeń dla działalności w przestrzeni kosmicznej; zwraca się zatem do Komisji, by opierała się na SST, opracowując szerszą koncepcję SSA, w ramach której uwzględniono by również umyślnie powodowane zagrożenia dla systemów kosmicznych, oraz by we współpracy z ESA wzięła pod uwagę pogodę kosmiczną i obiekty bliskie Ziemi, a także konieczność badań nad technologicznymi systemami zapobiegania kosmicznym śmieciom i ich usuwania; uważa, że całościową koordynację działań w przestrzeni kosmicznej należy osiągnąć bez ograniczania wolności wykorzystywania przestrzeni; zwraca się do Komisji, by rozważyła umożliwienie sektorowi prywatnemu odgrywania ważnej roli w dalszym rozwijaniu i utrzymywaniu niewrażliwej części systemu SST, dla której za przykład posłużyć może dwustronna struktura zarządzania Galileo;
12. podkreśla potrzebę opracowania strategii politycznych i zdolności badawczych, aby zapewnić przyszłe zastosowania i rozwinąć konkurencyjny przemysł europejski, zdolny odnieść sukces komercyjny w oparciu o zdrowe otoczenie gospodarcze;

13. odnotowuje strategiczne znaczenie niezależnego dostępu do przestrzeni oraz potrzebę specjalnego działania UE, w tym w odniesieniu do bezpieczeństwa i obrony, jako że ta zdolność umożliwiłaby Europie zdobycie dostępu do przestrzeni kosmicznej w razie kryzysu; wzywa Komisję, by we współpracy z Europejską Agencją Kosmiczną i państwami członkowskimi:

- koordynowała i rozwijała planowane projekty kosmiczne i rynki europejskie oraz dzieliła się nimi, tak by przemysł europejski mógł przewidzieć popyt (pobudzając tym samym tworzenie miejsc pracy i prowadzenie działalności w Europie), a także generować własny popyt, jeśli chodzi o zastosowanie na potrzeby przedsiębiorstw;
- wspierała tworzenie infrastruktury; oraz
- promowała badania i rozwój, również przy pomocy partnerstw publiczno-prywatnych, zwłaszcza w dziedzinie przełomowych technologii;

uważa, że starania te są niezbędne, aby umożliwić Europie konkurowanie na globalnym rynku wyrzutni; uważa ponadto, że UE musi zadbać o posiadanie solidnej kosmicznej bazy technologicznej oraz niezbędnych zdolności przemysłowych, dzięki którym będzie mogła opracowywać, rozwijać, uruchamiać, prowadzić i wykorzystywać systemy kosmiczne, co obejmuje zarówno autonomię technologiczną i bezpieczeństwo cybernetyczne, jak i kwestie dotyczące podaży;

14. zwraca uwagę, że należy ustanowić odpowiednie ramy prawne i strategiczne w celu nadania przemysłowi kolejnych impulsów i zachęt do dalszego rozwoju technologicznego, a także badań nad zdolnościami do działania w przestrzeni kosmicznej; apeluje o zapewnienie niezbędnego finansowania dla badań naukowych związanych z przestrzenią kosmiczną w dziedzinach wspomnianych powyżej; zwraca uwagę na ważną rolę, jaką „Horyzont 2020” może odgrywać poprzez wspieranie UE w ograniczaniu jej zależności w zakresie technologii kosmicznych o decydującym znaczeniu; w związku z tym przypomina, że część programu „Horyzont 2020” poświęcona przestrzeni kosmicznej odnosi się do priorytetu „Wiodąca pozycja w przemyśle”, a zwłaszcza do konkretnego celu, jakim jest „Wiodąca pozycja w zakresie technologii prorozwojowych i przemysłowych”; w związku z tym jest zdania, że należy wykorzystać program „Horyzont 2020” do wspierania europejskiej kosmicznej bazy technologicznej i kosmicznych zdolności przemysłowych; wzywa Komisję, by podczas śródkresowego przeglądu „Horyzont 2020” przewidziała wystarczające technologie kosmiczne o decydującym znaczeniu na potrzeby bezpieczeństwa i obrony;
15. podkreśla, że jeśli chodzi o przyszłe finansowanie europejskich programów kosmicznych, należy określić przypadki, w których mogą być wykorzystane formy partnerstw publiczno-prywatnych;
16. podkreśla strategiczne znaczenie, jakie dla bezpieczeństwa i obrony ma wspieranie innowacji i badań w dziedzinie przestrzeni kosmicznej; uznaje znaczny potencjał technologii kosmicznych o decydującym znaczeniu, takich jak europejski system przekazywania danych, które umożliwiają ciągłą obserwację ziemi w czasie rzeczywistym, rozmieszczenie megakonstelacji nanosatelitów i wreszcie budowanie reaktywnej zdolności do działania w przestrzeni kosmicznej; podkreśla, że innowacyjne technologie dużych zbiorów danych powinny wykorzystywać pełny potencjał danych

pozyskanych w przestrzeni kosmicznej do celów bezpieczeństwa i obrony; zwraca się do Komisji, by włączyła te technologie do swojej strategii kosmicznej dla Europy;

17. zwraca uwagę, że europejskie programy kosmiczne są zagrożone atakami cybernetycznymi i hybrydowymi, biorąc pod uwagę że spoofing czy zakłócanie może przeszkodzić w realizacji misji wojskowych lub mieć daleko idące konsekwencje dla życia codziennego na ziemi; uważa, że bezpieczeństwo cybernetyczne wymaga wspólnego podejścia UE, jej państw członkowskich, przedsiębiorstw i specjalistów od internetu; wzywa zatem Komisję do włączenia programów kosmicznych do swoich działań dotyczących bezpieczeństwa cybernetycznego;
18. podkreśla potrzebę lepszej koordynacji zdolności UE do działania w przestrzeni kosmicznej poprzez rozwijanie niezbędnej architektury i procedur systemu, aby zapewnić proporcjonalny poziom bezpieczeństwa, w tym bezpieczeństwa danych; zwraca się do Komisji, by przygotowała i promowała model zarządzania dla każdego systemu zapewniającego usługi związane z bezpieczeństwem i obroną; uważa, że aby świadczyć użytkownikom końcowym zintegrowane usługi, unijnymi zdolnościami do działania w przestrzeni kosmicznej w zakresie bezpieczeństwa i obrony powinien zarządzać specjalny ośrodek koordynacji usług operacyjnych (ośrodek dowodzenia i kontroli, o którym mowa w programie prac „Horyzont 2020” na okres 2014–2015); uważa, że ze względu na oszczędność kosztową powinien on w miarę możliwości zostać włączony do jednego z istniejących organów UE, jak Agencja Europejskiego GNSS, Centrum Satelitarne Unii Europejskiej czy Europejska Agencja Obrony, z uwzględnieniem zdolności już oferowanych przez te agencje;
19. uważa, że należy usprawnić koordynację systemów kosmicznych rozmieszczanych we fragmentaryczny sposób przez poszczególne państwa członkowskie w odpowiedzi na różne krajowe potrzeby, aby umożliwić szybkie przewidywanie zakłóceń w różnych zastosowaniach (np. w zarządzaniu ruchem lotniczym);
20. uznaje jednocześnie korzyści płynące z międzynarodowej współpracy z niezawodnymi partnerami UE w zakresie bezpieczeństwa w dziedzinie przestrzeni kosmicznej.

**WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO
W KOMISJI OPINIODAWCZEJ**

| | |
|---|---|
| Data przyjęcia | 7.4.2016 |
| Wynik głosowania końcowego | +: 41 -: 11 0: 5 |
| Posłowie obecni podczas głosowania końcowego | Bendt Bendtsen, Xabier Benito Ziluaga, David Borrelli, Reinhard Bütikofer, Jerzy Buzek, Edward Czesak, Philippe De Backer, Peter Eriksson, Fredrick Federley, Theresa Griffin, Roger Helmer, Hans-Olaf Henkel, Kaja Kallas, Krišjānis Kariņš, Seán Kelly, Jeppe Kofod, Janusz Lewandowski, Paloma López Bermejo, Ernest Maragall, Edouard Martin, Csaba Molnár, Nadine Morano, Angelika Niebler, Morten Helveg Petersen, Miroslav Poche, Carolina Punset, Herbert Reul, Paul Rübig, Algirdas Saudargas, Jean-Luc Schaffhauser, Neoklis Sylikiotis, Antonio Tajani, Dario Tamburrano, Claude Turmes, Vladimir Urutchev, Kathleen Van Brempt, Martina Werner, Anna Záborská, Flavio Zanonato, Carlos Zorrinho |
| Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego | Amjad Bashir, Michał Boni, Eugen Freund, Françoise Grossetête, Benedek Jávor, Jude Kirton-Darling, Werner Langen, Marian-Jean Marinescu, Marisa Matias, Sorin Moisă, Clare Moody, Dominique Riquet, Massimiliano Salini, Maria Spyraiki, Anneleen Van Bossuyt |
| Zastępcy (art. 200 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego | Momchil Nekov, Jana Žitňanská |